

Kielitaito parantumassa

Kielitaitoni taitaa olla vihdoin parantumassa. Kun pidin saarnan, tuli ensimmäisen kerran pitkästä, pitkästä aikaa kommentti, että kuulija oli kerrankin ymmärtänyt mitä sanoin. Yleensä tulee päinvastaista palautetta. Tämä olisikin oikein hyvä kommentti, mutta sanojana oli Jaakko, eikä kukaan paikallinen! 😊

Kirkolla on monenlaista ihmeteltävää. Yksi ihmeteltävä olemme me ulkomaalaiset saarnamiehet. Toisaalta meihin on kyllä totuttukin. Mutta puhe tulee hiukan erikoisella korostuksella, eikä kaikkea ymmärrä.

Toinen meitä positiivisesti ihmetyttävä asia on seurakuntamme vilkas toiminta. Kotimaassa olen tottunut siihen, että rukouspiiriin useimmiten tulee niitä kaikkein uskollisimpia ja pisimpään mukana olleita. Mongoliassa sattuu aina tuon tuostakin, että mukaan tulee joku melkein ensikertalainen, joka ei tiedä kristinuskosta juurikaan mitään. Minusta näyttää kuitenkin siltä, että aamurukouksiin tulevat uudet ihmiset ovat kyllä muutenkin halukkaita tietämään lisää uskostamme. Aamurukouspiirissämme on ollut kovin herravoittoinen osallistujakunta. Usein paikalle uskaltautuu vain pari naista, mutta kyllä joskus neljä-viisikin tulee paikalle. Näin siis

kokoonnumme joka arkiamu. Yleensä lauletaan laulu tai muutamakin, sitten luetaan yksi luku Raamattua, ja jokainen voi vuorollaan kommentoida tai kertoa mitä siitä jäi mieleen.

Varsinaiseen rukoilemiseen tulee usein käytettyä muutama minuutti sieltä lopusta. Tyyli riippuu päivän vetäjästä, mutta useimmiten rukoillaan korealaiseen tapaan kaikki ääneen ja yhtä aikaa, mistä ainakin minun pääni tuppaa menemään enempi sekaisin kuin järjestykseen. Hienoa kuitenkin, että ihmisiä tulee joka aamu (kuva).

Yksi miehistä on viime viikkoina todistanut eri paikoissa, miten häneltä oli hävinnyt pahanlaatuisiksi diagnosoitu kasvain vatsan alueelta. Kasvain oli havaittu jo muutamia vuosia sitten, ja perheenisä oli etsinyt kaikki mahdolliset hoidot, käyttänyt niihin paljon rahaa, mutta mikään ei ollut auttanut. Hän oli myös käynyt buddhalaisilla lamoilla luettamassa parantamisrukouksia ja kaiketi myös shamaaneilla. Tuorein mittaus kasvaimesta oli 21 cm. Sitten joku oli neuvonut menemään kristilliseen seurakuntaan. Seurakunnassamme oli miehen puolesta rukoiltu kahdesti. Toisella kertaa hän oli tuntenut lämpöaaltoja sairastuneella alueella. Seuraavalla lääkärin reissulla kasvaimesta ei ollut jälkeäkään. Hän kertoi itsekin olleensa jokseenkin epäileväinen lääkärin diagnoosista, mutta niin se vain on, ettei kasvaimesta ole löytynyt jälkeäkään. – Itselläkin ensimmäinen reaktio parantumishmeiden suhteen on aika epäileväinen. Kotimaassa olen joskus nähnyt hyvin iloisia parantuneita ihmisiä, mutta myös sellaisia, joille sairaus on myöhemmin palannut. Oli miten oli, tässä ihmettelen muiden kanssa.

Sairastumisiin on täällä muutenkin erityisen vaikea suhtautua. Periaatteessa maassa on melko kattava sairaanhoito, mutta paikallisen KELAA vastaavan vakuutuksen kautta näyttää saavan lähinnä petipaikan sairaalasta. Käytännössä ihmiset joutuvat ostamaan kaikki lääkkeet ja maksamaan kaikki hoidot markkinahintaan myös julkisissa sairaaloissa. Mitä tulisi tehdä, kun minulta pyydetään rahaa pahaa syöpää sairastavan hoitoihin, kun tiedän, että hoidot ovat valtavan kalliita ja ne ehkä eivät auta. Parhailaan yksi meidän paimentolaisten

raamattukoulun mies on sairaalassa, eikä ole oikein tietoa, mikä häntä vaivaa, mutta hoitoihin tarvittaisiin heti muutama sata euroa, mikä on täällä iso raha. Sukulaiset halusivat välttämättä shamaanin ja buddhalaislaman parantamaan, mutta mies ei ollut suostunut. Toisaalta samaan aikaan järjestetään seurakuntien välistä lentopalloturnausta, jonka kunniakirjat ja pokaalit yksistään maksavat jo melkein puolet hoitojen hinnasta. Toisaalta tällaiset puulaakisarjat ovat täällä tavattoman tärkeitä, ja järjestäjä menettää täysin maineensa, jos tavanmukaisia palkintoja ei jaeta.

Meidän tuttumme ja työntekijämme alkavat näköjään tulla siihen ikään, että on heidän vuoronsa huolehtia omista vanhemmistaan. Pitkäaikaisimman työntekijämme äiti nukkui juuri pois äkillisen syövän seurauksena. Äiti oli viimeksi tavatessamme vielä oikein pirteä ja elämässä kiinni. Kuolemaan liittyvät asiat ovat usein myös vaiettuja aiheita, joten sellaista asioista puhumista, kuin mitä Suomessa olen tottunut, on paljon vähemmän. Ehkä pelätään sitä, että se mistä puhutaan, tapahtuu. Toinen pitkään työssämme mukana ollut on pyytänyt rukoilemaan isänsä puolesta, jolla saattaa olla lähtö lähellä.

Arhangain seurakuntamme teki maaliskuussa aktion, joka ulottui useampaan isompaan oman läänin kylään. Kylille toimitettiin hiukan heinää ja rehua karjan hengissä pitämiseksi ja tavattiin usein kunnanjohtaja ja esiteltiin seurakunnan toimintaa. Mukana olleiden seurakuntalaisten taitojen mukaan palveltiin ihmisiä: oli luentoja alkoholin haitoista, hierontaa ja yksinkertaista sairaanhoitoakin. Ryhmäläiset kiersivät kodeissa kertomassa evankeliumia ja kutsumassa ihmisiä seurakuntaan tai aloittamaan seurakuntaa omalla kylällä, mikäli sellaista ei vielä ollut. Joillakin kylillä toimii seurakunnan pienlainaohjelmasta alkaneita perheyrytyksiä, joiden toimintaa samalla tarkastettiin. Toimintamahdollisuuksia seurakunnalla on tällä hetkellä paljon, ja monella suunnalla tuntuisivat ovet olevan auki tai ainakin

raollaan. Olin parilla kylällä mukana. Itselle mielenkiintoinen oli reissu varsin huonokuntoisen tien päässä olleeseen peräkylään. Perillä selvisi, että siellä oli pieni, mutta aktiivinen seurakunta. Vetäjä oli löytänyt Kristuksen evankelioimisreissulla, jolla olin itsekin ollut mukana, muisteluidemme mukaan vuonna 2000. En ollut kuullut sen koomin tuosta kylästä tai sen seurakunnasta. Se oli ollut välillä pitkäkin aikoja kokoontumatta, mutta oli kuulemma ainakin viimeiset pari vuotta kokoontunut säännöllisesti. Mieleen tuli seuraava Sanan paikka: ”Kylvä siemenesi aamulla äläkä hellitä kättäsi ehtoollakaan; sillä et tiedä, tuoko onnistuu vai tämä vai onko kumpikin yhtä hyvä.” (Saarnaaja 11:6).

Rukouksiinne:

- Kaikki aktion ja pääsiäisen aikana hyvää sanomaa kuulleet ihmiset, että he löytäisivät uskon ja saisivat kasvaa siinä.
- Sairaat, surevat ja se miten me ja seurakunta voisi heitä parhaiten tukea.
- Monet alussa olevat tai vasta vähän aikaa toimineet pienet kyläseurakunnat, että niiden jäsenet vahvistuisivat uskossa ja seurakunnat voisivat juurtua luontevaksi osaksi omaa yhteisöään.
- Paimentolaisten raamattukouluviikko 16.-20. huhtikuuta, jonka suunnittelu on vielä pahasti kesken.

T: Mika (1.4.2018, Arhangai)

jk. Lentisturnauksessa oli paljon joukkueita, että kulut saatiin hyvin katettua. Sairaalaan joutunut paimentolaismies pääsi Isän kotiin pääsiäisenä. Muistetaan hänen perhettään rukoksissamme.

Lähetysyhdistys Kylväjä

Käyntiosoite: Tikkuraitti 11 A, 2. krs, TIKKURILA
Puh. (09) 253 254 00

Postiosoite: Lähetysyhdistys Kylväjä
PL 188, 01301 VANTAA

www.kylvaja.fi
kylvaja@kylvaja.fi

Toimisto avoinna klo

Pankki: IBAN FI57 4405 0010 0212 96 BIC ITELFIHH

Rahankeräyslupa: <http://www.kylvaja.fi/lahjoita/>